

Yêu người không hoàn hảo

“- Chúng ta cần nói chuyện.

- Trừ phi đó là chuyện chụp ảnh đám cưới. Bằng không em không muốn nghe.

- Chuyện này quan trọng hơn.

Nàng vẫn giữ im lặng.

Chàng tiếp: “Chúng mình nên ly hôn”.

Nàng cá tính, mạnh mẽ nên đôi lúc người thường phải nhường bước trong mọi cuộc tranh cãi. Giận hờn lại là chàng. Chàng nhẹ nhàng, trầm tính và với chàng, điều quan trọng nhất trên đời là được yêu và ở bên nàng.

Họ lấy nhau được hai năm. Một chặng đường không dài nhưng nhiều ý nghĩa với bao vui buồn, với yêu thương và giận hờn như bao cặp vợ chồng mới cưới.

Chàng thích văn chương, thường dành thời gian để sáng tác. Những tác phẩm của chàng được đăng trên net nhưng không thu hút mấy độc giả. Chàng còn một đam mê nữa là nhiếp ảnh. Chàng thường chụp ảnh cưới cho các đôi vợ chồng trẻ.

Chàng yêu nàng, yêu rất nhiều.

Nàng cũng vậy. Hôm nay, nàng trở về nhà mang theo cả một bầu trời giông tố: - Tại sao anh lại không nhận chụp ảnh cho đám cưới bạn em? Cô ấy hứa sẽ trả tiền mà.

- Hôm đó anh không có thời gian.

- Vậy sao?

- Ừm!

- Không có thời gian. Vậy anh có thể tạm ngừng viết cuốn tiểu thuyết kia và sẽ có thời gian như anh muốn.

- Anh biết có thể em nghĩ anh đang uổng phí thời gian. Nhưng anh tin một ngày nào đó mọi người sẽ biết tới.

- Em không quan tâm. Dù gì em cũng muốn anh chụp ảnh cưới cho cô ấy!

- Anh xin lỗi. Thực sự là anh bận.

- Chỉ một lần này thôi, được không anh?

- Anh không thể.

Đàm phán thất bại. Nàng vẫn không chịu thỏa hiệp và gửi chàng thông điệp: “Anh có 3 ngày để chấp nhận lời đề nghị của em, nếu không ...”.

Sự bướng bỉnh và thái độ của chàng khiến nàng nghĩ phải làm mọi cách để chàng khuất phục.

Ngày đầu tiên, nàng không vào bếp, không chuẩn bị bữa tối, không xem phim, không nói chuyện với chàng dù một câu để tỏ rõ cho chàng thấy sự phản đối của mình. Nhưng đương nhiên nàng vẫn ngủ trên giường với chàng. Chàng không quan tâm lắm vì trong ví vẫn còn đủ tiền “duy trì” cuộc sống vài hôm nữa.

Ngày thứ hai, nàng phản ứng mạnh hơn với một cuộc “tấn công bất ngờ” bằng cách phong tỏa mọi thứ trong ví của chồng và cảnh báo: “Nếu tìm kiếm viện trợ từ bên ngoài, anh sẽ phải nhận hậu quả không ngờ đấy”.

Chàng lo lắng, mệt mỏi trước phản ứng của vợ. Tối đó, trước khi đi ngủ, chàng đã khê khàng xin nàng bỏ qua chuyện này và hi vọng mọi thứ quay trở lại như trước. Nàng nhất quyết không bỏ qua, trừ khi chàng chấp thuận ý nàng.

Rồi đến tối thứ ba, ngày tới hạn mà nàng đặt ra. Mọi chuyện đang đi xa dần so với ý định chỉ bướng bỉnh với chàng như ban đầu. Cả hai cùng nằm trên giường, nhưng mỗi người nhìn một phía. Không một lời cho khi chàng cất tiếng: - Chúng ta cần nói chuyện.

- Trừ phi đó là chuyện chụp ảnh đám cưới. Bằng không em không muốn nghe.

- Chuyện này quan trọng hơn. Nàng vẫn giữ im lặng.

Chàng tiếp: Chúng mình nên ly hôn.

Nàng không tin vào tai mình, không thể tin những gì vừa nghe được.

- Anh đã quen một cô gái khác.

Nàng thực sự choáng váng và tức giận, muốn hét vào mặt chàng, nhưng trong giây phút đã kìm được cảm xúc, để chàng có thể nói hết lời. Nhưng mắt nàng đã nhòa đi. Chàng lấy một tấm ảnh để trong túi áo ngực ra. Tấm ảnh được đặt trong ví con bên trong áo khoác, chỗ duy nhất nàng bỏ qua không kiểm tra ngày hôm qua. Nàng thật bất cẩn.

Chàng nói: “Cô ấy là một phụ nữ tuyệt vời”.

Nước mắt thấm ướt gối, nàng âm thầm khóc.

- Đó cũng là một người phụ nữ cá tính và biết cảm thông.

Trái tim nàng tổn thương, vỡ òa vì chàng đã để bức ảnh của một cô gái khác gần nơi trái tim nhất.

- Cô ấy nói sẽ luôn là bờ bến dịu dàng và ủng hộ anh theo đuổi niềm đam mê văn chương sau khi cả hai lấy nhau.

Hai người đó còn định lấy nhau. Trái tim nàng đau nhói. Nàng ghen tị vì ngày xưa nàng cũng đã từng nói như vậy với chàng.

- Cô ấy yêu anh thật lòng và yêu anh vì anh chính là anh, vì những gì anh vốn có.

Nàng tức giận, đau đớn và chỉ muốn hét thật to với chàng “Vậy em thì không sao?”.

- Anh nghĩ cô ấy sẽ không bắt anh phải làm những gì anh thực sự không muốn.

Nàng lặng đi suy nghĩ nhưng không thể kìm được sự tức giận trong mình.

- Em...có muốn xem ảnh anh chụp cho cô ấy không?

- ...!

Chàng đưa bức ảnh cô gái đó ra trước mặt nàng. Nàng đang giận, đau khổ tột cùng. Điều duy nhất nàng có thể làm là gạt tay chàng ra và trong phút không kìm lòng được nàng đã tát chàng.

Chàng thở dài, buồn bã. Nàng không kìm được lòng, òa khóc.

Chàng đặt lại bức ảnh vào ví. Nàng rút tay lại, nắm chặt để chàng không thấy bàn tay đang run rẩy.

Điện tắt, chàng im lặng ngủ. Nàng bật đèn, ngồi dậy. Chàng đã ngủ. Nàng không thể chớp mắt được. Nàng cảm thấy hối hận vì những gì đã cư xử với chàng.

Nàng khóc và nghĩ lại rất nhiều chuyện giữa hai người. Nàng muốn đánh thức chàng dậy. Nàng muốn được nói chuyện với chàng, muốn nói rất nhiều. Nàng muốn nói sẽ không bắt chàng làm theo ý mình nữa. Nàng nhìn chàng ngủ và khi đã bình tĩnh hơn nàng lại muốn được xem ảnh của người con gái đó.

Nàng nhẹ nhàng lấy chiếc ví ra và xem bức ảnh. Nàng muốn òa khóc và muốn bật cười nữa. Bức ảnh rất đẹp. Bức ảnh chàng đã chụp nàng ngày đầu hai người gặp mặt. Nàng nhẹ nhàng đặt bức ảnh lại chỗ cũ, nơi gần trái tim chàng nhất và khẽ hôn lên môi chàng.

Chàng mỉm cười. Chàng chỉ giả vờ đã ngủ. “Bạn học yêu không phải bằng cách tìm một người hoàn hảo mà là yêu hoàn hảo một người kém hoàn hảo”